WWW.VOICE.ORG.UA
GOLOSNADIYI@GMAIL.COM

Голос надії

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№1 (286)
СІЧЕНЬ 2015

Виходить з лютого 1991 року

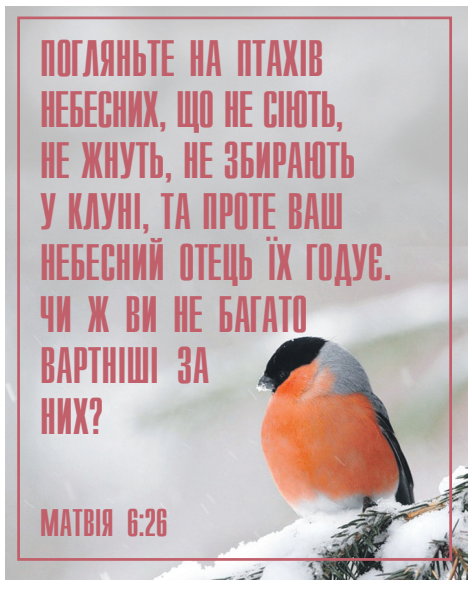

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЄ ВОЛИНІ
В СЕЛИЩІ ІВАНИЧІ ВІДБУЛОСЯ ВІДКРИТТЯ ДОМУ МОЛИТВИ. АЛЕ СВЯТО ДЛЯ ВІРУЮЧИХ БУЛО ПОДВІЙНЕ: ВОНИ ВІДЗНАЧИЛИ ЩЕ Й ВІСІМДЕСЯТИЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЦЕРКВИ. стор. 2

ПРОПОВІДЬ
У НАШОМУ СПРИЙНЯТТІ СВІТУ Є ЩОСЬ, ЩО ЗМУШУЄ НАС ХОТІТИ ВРЯТУВАТИ Й НАВІТЬ ПОМЕРТИ ЗА НЬОГО. ГНІВ? НІКОЛИ ГНІВ НЕ ПРИНІС НІКОМУ НІЧОГО ХОРОШОГО. РОЗУМІННЯ? ТАК. стор. 4

АВТОБІОГРАФІЧНЕ ОПОВІДАННЯ
ВОНА ЙШЛА ДО СВОГО САШІ. МОЖЛИВО, ВОНА ПОБАЧИТЬ ЙОГО ЗА ГРАТАМИ; МОЖЛИВО, ЇЙ ДОЗВОЛЯТЬ БУТИ ПОБЛИЗУ НЬОГО, І ВОНА ЙОМУ СКАЖЕ... ЩО Ж ВОНА ЙОМУ СКАЖЕ? стор. 5

МІСІОНЕРСЬКИМИ СТЕЖКАМИ
ЦЕРКВА ТРУДИТЬСЯ З ПЕРЕСЕЛЕНЦЯМИ З ЗОНИ АТО І МАЛОЗАБЕЗПЕЧЕНИМИ ЖИТЕЛЯМИ МІСТА. ПРО ЖИТТЯ В МІСТІ ТА ДУХОВНИЙ КЛІМАТ НА СХОДІ РОЗПОВІДАЄ МІСІОНЕР О. РУДЕНКО. стор. 6

НОВИНИ

УКРАЇНСЬКЕ БІБЛІЙНЕ ТОВАРИСТВО НА ДРУГОМУ МІСЦІ У СВІТІ З РОЗПОВСЮДЖЕННЯ СВЯТОГО ПИСЬМА

17 грудня 2014 року в м. Києві (вул. Баумана, 18) відбулося засідання центрального правління Українського Біблійного Товариства.

Присутні вислухали звіти про роботу керівництва УБТ за 2014 рік. Понад 240 тисяч Біблій, Євангелій та іншої духовної літератури було розповсюджено в Україні, а у світі всього — 118 мільйонів Біблій.

Приємно було почути, що Українське Біблійне Товариство займає друге місце у світі (перше Бразилія) з розповсюдження Святого Письма. Також було наголошено про підтримку різних проектів УБТ християнськими церквами різних конфесій. На прохання Світового Біблійного Товариства (UBS) члени УБТ допомагали створенню біблійних товариств в Узбекистані, Азербайджані та в деяких країнах Східної Європи.

Робота правління пройшла в дружній братерській атмосфері, а також з усвідомленням того, що тільки Слово Боже може змінити серце людини. Є велике бажання й надалі докладати зусиль, щоб свята Євангелія мала потужний вплив на свідомість українського народу.

ДЕТЕКТОР ТАЄМНИХ ДУМОК

Дмитро ДОВБУШ

А Семен їх поблагословив та й пророк до Марії, матері Ісуса: «Ось призначений Цей багатьом на падіння й устання в Ізраїлі, і на знак сперечання, і меч душу прошиє самій же тобі, щоб відкрились думки сердець багатьох!»
Лк.2:34,35

Проста єврейська дівчина Марія почула слова грізного пророцтва. В її руках лежало Немовля, майбутнє Якого виглядало таємничим і буремним. Якому належало стати каменем спотикання, предметом гарячих суперечок. Одні любитимуть Його так, що ладні будуть віддати за Нього життя, інші Його зненавидять до смерті.

Маріє, ти, яку названо. «Блаженною між жонами», чи розуміла тоді, притискаючи до грудей беззахисне Немовля, яку ціну доведеться заплатити за те блаженство? Коли Того, Якого ти носила під серцем, оплюють, збичують і приб'ють до хреста...

Ще раз звертаю увагу на ці слова: «...і меч душу прошиє самій же тобі, щоб відкрились думки сердець багатьох!»

У кожного з нас є думки, якими вільно й навіть радо можемо поділитися з друзями. Та є і такі, які ми старанно приховуємо в потаємних кутках серця. Про які не говоримо ні з ким. Які іноді боїмося визнати й навіть до кінця усвідомити. Є тягарі давніх образ, які гнітять роками. Є рішення, незручні для нас, які постійно відкладаємо на потім, просто обманюючи самих себе.

Тепер я хочу зробити відступ і нагадати старозавітну історію, яка є своєрідним прообразом Голгофської жертви. Якось на суд до царя Соломона прийшли дві жінки. Одна з них сказала: «Царю, ми ночували в одному домі, кожна зі своїм дитям. І ось вночі помер син цієї жінки, бо вона налягла на нього вві сні. Коли ж я спала, вона поміняла немовлят і поклала біля мене мертве, а моє, живе, забрала собі!» Друга матір усе заперечувала, переконуючи, що було якраз навпаки.

Зрозуміло, що одна з жінок сказала неправду. Але як перевірити, виявити потаємні думки і наміри? Цар Соломон, скориставшись даною Богом мудрістю, наказує: «Принесіть меч і розітніть дитя надвоє. Половину одній, половину другій!» Жорстоко, на перший погляд, правда ж? Але давайте поглянемо на реакцію матерів. Одна з них відразу заявила: «Це справедливе рішення! Хай не буде ні мені, ні їй!» Друга ж жінка — заголосила: «Ні, царю! Не вбивай дитя. Краще, віддай їй, аби тільки лишилося живе!» — «А ось і справжня матір, — проголосив цар. — Віддайте дитину їй!»

Ось так і виявилися думки сердець. Ось так і стало зрозуміло, хто є хто...

А тепер звернімо увагу на Голгофу! Бог віддав Сина Свого Єдинородного! Своє Дитя! Прибиті до хреста ноги й руки. Меч проходить крізь серце Марії, і «відкриваються думки сердець багатьох». Одні — кричать: «Розіпни», «Дай нам Вараву», «Зійди з хреста, якщо Ти Месія»... Інші — ридають, тужать: «Справді, Чоловік цей був Праведним!», «Він ніякого зла не вчинив»...

Ціна була надто висока. Соломон зупинив меч, занесений над дитям, а Ісусові все ж довелося померти, аби звершити відкуплення! Аби виявилися думки багатьох сердець. І натовп народу був поділений на дві нерівномірні частини: ті, які ненавиділи або принаймні були байдужі до страти Божого Сина, і співчутливі люди, проникнуті любов'ю до Того, Яких приніс прощення, зцілення й спасіння.

Історія продовжується. Сьогодні — наша черга вирішувати, на якому ми боці? Чи відкидаємо ми Божу любов? Чи байдужі до неї? Чи відкладаємо непросте рішення на потім? Чи готові вже сьогодні змінити своє життя, довірившись Ісусу Христу?

Дозвольте запитати, що ви відчуваєте, думаючи про Голгофу? Як реагуєте на Боже Слово, звернене до кожної людини на землі: «Покайтеся і віруйте в Євангелію!» Хто для вас Божий Син, Який помер і воскрес два тисячоліття тому в Єрусалимі? Він буде для вас на падіння чи на вставання?

«А Семен їх поблагословив та й пророк до Марії, матері Ісуса: «Ось призначений Цей багатьом на падіння й устання в Ізраїлі, і на знак сперечання, і меч душу прошиє самій же тобі, щоб відкрились думки сердець багатьох!»

СВІДЧЕННЯ

Я НІКОЛИ НЕ ОДНА, НАВІТЬ КОЛИ САМА

ЗАПРОШУЄМО В МІСІОНЕРСЬКУ ШКОЛУ «ГОЛОС НАДІЇ»

З 15 лютого до 31 травня на базі Коростенької біблійної семінарії практичного богослов'я відбуватиметься навчання у місіонерській школі «Голос надії».

З питань навчання звертайтеся в офіс місії за телефоном (0332) 25-44-06 або до координатора проекту Сергія Тарасюка за телефоном (097) 195-04-34.

КОЛИ Б НЕ ГОСПОДЬ, ЩО БУВ З НАМИ...

Текст і фото Інни МЕЛЬНИК

28 грудня в селищі Іваничі відбулося відкриття дому молитви. Але свято для віруючих було подвійне: вони відзначили ще й вісімдесятиліття з дня народження євангельської церкви в їхній місцевості.

Сюди, на південний захід Волинської області, приїхало біля трьох сотень гостей із різних куточків Волині та Львівщини. Привітали іваничівців і керівники Волинського об'єднання церков ХВЄ. Співом на святковому богослужінні служили хор церкви «Віфанія» з Луцька та молодіжний гурт з Церкви Святої Трійці міста Нововолинська. Присутні проповідували й висловлювали свої привітання та побажання. А ще Іваничівська церква дякувала й дякує всім, хто грошима, працею й молитвами причетний до того, щоб майже в центрі селища відчинив свої двері для всіх, хто шукає Бога, гарний дім молитви.

ВЕРТАЮЧИСЬ ДО ПОЧАТКІВ

Хтось сказав, що історія – це те, що зафіксоване в документах... Тож чи можна назвати 80-річчя церкви, яка більшу половину свого віку була переслідуваною її члени й події записані лише в пам'яті служителів та людей причетних до неї, подією історичною? Вирішувати кожному з вас.

Ще в далекому 1934 році до Іванич з Рикович (це сусіднє село) завітав євангеліст, який повернувся з-за океану, куди після Першої світової поїхав шукати кращого життя, а знайшов Бога. Отож, Федір Кандиба у своїх родичів зробив перше зібрання. Прийшло багато людей. Хтось слухав, хтось не слухав, хтось із усмішкою чекав, що з цього вийде, а от Василь Кулик, Василь Томашук та Грицько Мартинюк вирішили змінити своє життя й віддати його Господу. Для молодих братів почалися випробування... Василя Кулика батьки навіть з дому прогнали. Він став проживати у віруючих. Минуло більше року. Одного разу він із віруючими з сусіднього села прийшов у Іваничі на богослужіння, його зустріли батьки, впізнали й покликали додому, за «поміняну» віру більше не згадували.

Зібрання в селищі робили регулярно. Найчастіше їх проводили в хаті Василя Томашука. Саме його дім стане домом молитви аж до 2000 року. Людей на служіння приходило немало. Потроху люди стали каятися і приходити до Бога. В 1935 році покаявся Степан Янчук зі своєю жінкою, Михайло Недвідь, який приїхав з Івано-Франківщини. Згодом у Недвідя покаялися дружина, дочки Люба й Надя, а пізніше й інші діти.

У цьому ж таки 1934 році відбулося водне хрещення, яке пройшло в Риковичах. Провів його відомий євангеліст Іван Зуб-Золатарьов. З Іванич охрестилося вісім душ. Після хрещення відбулося служіння, на якому покаялося багато людей, багато хто отримав хрещення Духом Святим, багато хто зцілився.

Церква почала зростати. На пресвітерське служіння обрали Василя Кулика, а на дияконське Михайла Недвідя і Григора Мартинюка. Зібрання на той час проводили скрізь: у Томашуків, Янчука, Мартинюка, Яйчуків, у Вікці (сестри Недвідя). Пізніше обладнали під дім молитви хату Михайла Недвідя, а згодом – хату Василя Томашука. Церква налічувала біля півсотні членів. За розповідями старожилів, у християн у ті часи була велика ревність по Богові, по Його слову та в служінні. Працюючи на полі в жниво, тридцять снопів нажнуть – і відпочинок: читають Слово, моляться, співають – і знову до праці. І так до вечора десь три-чотири мінізібрань проведуть. Сонце ще на небі, а селяни вже залишали роботу й сходилися на служіння. Були випадки, коли зібрання затягувалося до ранку.

Та нагрянула війна. Вона наклала свій відбиток і на церкву. Братів, які відмовилися від зброї, було засуджено в 1944 році. Василя Кулика й Григора Мартинюка було заслано на Колиму на десятирічний термін. Деякі родини виїхали за кордон. Пресвітером на той час обрали Михайла Недвідя.

Коли брати повернулися з ув'язнення після амністії, то знову взялися до своєї праці. Церква знову стала підніматися й зростати. Але на служінні Василь Кулик довго не пробув, бо відійшов до вічності. Сили й здоров'я братів забрала Колима. Служіння пресвітера доручили Григорію Мартинюку. Влада часто штрафувала, розганяла зібрання.

1967 став нелегким роком для місцевих віруючих. У цьому році іваничівська церква розділилася. Причиною цього стала реєстрація євангельської громади. Одні, виступивши за легальні служіння, зареєструвалися і увійшли в Союз ЄХБ, а згодом, коли утворився Союз ХВЄ, вийшли з нього. Інші – пішли в підпілля на чолі з Іваном Маковським. Їх називають в народі «нереєстровані». На сьогодні це дві окремо функціонуючі євангельські церкви.

У 1994 році служіння пресвітера було доручено Веніаміну Оліфіру. З 2009 року пресвітером церкви став Володимир Федун. Він до сьогодні виконує це служіння в іваничівській церкві, яка налічує біля сорока членів.

Найбільшим бажанням іваничівської євангельської громади є те, щоб цей великий новозбудований дім молитви наповнився спасенними душами.

(Історію записано зі спогадів В'ячеслава Прісньохи та Івана Вавринюка).

«БОГ БАГАТИЙ МИЛОСЕРДЯМ»

16 січня у Волинському обласному академічному музично-драматичному театрі ім. Т.Г. Шевченка відбувся 10-й телемарафон «Бог багатий милосердям». Упродовж дня у прямому ефірі телеканалу «Нова Волинь» з 8:45 до вечора тривала пряма трансляція виступів хорів та гуртів релігійних громад Волині. Завершилося це урочисте дійство зверненням і подякою представників влади.

Захід був ініційований десять років тому Волинською радою церков, за підтримки облдержадміністрації та Луцької міської ради. Основною метою цього заходу є збір коштів для дітей-сиріт, зокрема дітей, чиї батьки загинули в АТО, хворих, неповносправних, малозабезпечених. Підтримати цю акцію милосердя може кожен, хто бажає. Збір коштів триватиме до 1 березня цього року. Переказати їх можна на р/р № 26049000000035, МФО 300023, код ЄДРПОУ 02940115 ПАТ «Укрсоцбанк», Волинська обласна організація Товариства Червоного Хреста України.

Цього року представляла Волинське об'єднання церков ХВЄ церква з м. Горохова. У виконанні хору, керівниками якого є Федір Киричук та Людмила Дрина, та гурту прозвучали різдвяні євангельські пісні. Зі словом до присутніх у залі та телеглядачів звернувся заступник голови Волинське об'єднання Василь Паламарчук.

Отож, Бог багатий милосердям! А ми? На це питання нехай відповість кожен сам собі...

1939-2015

СТЕПАН ЯКОВИЧ ЧМІЛЬ

13 січня 2015 року відійшов у вічність багаторічний служитель Божий, багатодітний батько і дідусь Степан Якович ЧМІЛЬ.

Він був великим прикладом молитвеникам и мужем віри. Висловлюємо щире співчуття рідним і близьким.

Степан Якович Чміль народився 25 грудня 1939 року в селі Ничигівка Маневицького району Волинської області й був першою дитиною в молодій християнській сім'ї Якова та Марії Чмілів.

Яків Семенович, був засуджений за віру в Ісуса Христа на десять років. Турбота про четверо діток і господарство лягли на плечі молодої мами. І Степану довелось важко працювати, щоб допомогти їй. Яків Семенович відбув половину терміну ув'язнення – і отримав амністію. Повернувся додому і продовжував ревно служити Богові. Бог дарував його сім'ї ще двох діток.

І з самого дитинства Степан Якович любив Бога. Він ревно молився і проповідував. І коли у сімнадцятирічному віці прийняв водне хрещення, то це ще більше надихнуло його на служіння Богові.

За станом здоров'я Степану не довелося довго служити в армії. Демобілізувавшись, він присвятив своє життя Богові, для того, щоб нести Добру Звістку людям.

Згодом Степан Якович переїхав жити до міста Луцька.

У 1962 році брат Степан був рукопокладений на служіння євангеліста.

3 липня 1966 року Степан Якович одружився з Любов'ю Рихлюк. Але й далі невтомно благовістив.

Брат Степан розумів, що йому потрібно більше знань, тому завжди шукав можливості навчатися. Навчався сам і ділився досвідом з іншими.

Молода сім'я збудувала свою хату в Рованцях і виховувала п'ятеро діток.

У 1980-х роках відкривалися підпільні Біблійні школи в різних регіонах Радянського Союзу для підготовки служителів. За дорученням євангельського братства Степан Якович брав участь у проведенні конференцій, семінарів та молитов для підняття духовного рівня служителів.

У час релігійної свободи стали відкриватися нові церкви та місії, які потребували служителів. І брат Степан, будучи деканом Вищої Біблійної Школи України, продовжував служіння у сфері духовної освіти.

У 1998 році Степан та Любов Чмілі переїхали до Америки. Там брат Степан проповідував у місцевих Церквах та по радіо. Допомагав місії «Голос надії». А ще він був головою великої родини, яка складається із 5 дітей, 20 внуків і 7 правнуків.

13 січня 2015 року на 76 році життя Господь покликав Степана Яковича додому. Туди, куди завжди прагнув. Він пішов, залишивши багатий спадок віри не тільки своїй родині, а й усім тим, кому мав привілей служити.

МІСІОНЕРСЬКІ НОВИНИ

ВОДНЕ ХРЕЩЕННЯ В АНГАРСЬКУ

19 січня 2015 року, у день відзначення хрещення Ісуса Христа, у церкві міста Ангарська Іркутської області, у якій служить Анатолій Боярчук — місіонер з України, відбулося водне хрещення — охрещено 28 чоловік. Десятеро людей з самого Ангарська і решта з навколишніх церков прийняли тверде рішення свідомо присвятити своє життя Господу, служити Йому доброю совістю, підтвердити своє життєве призначення для Бога, людей і самих себе.

angarskhve.ru

МІСІОНЕРИ ПРОВЕЛИ ПІДЛІТКОВИЙ ТАБІР В ПЕРВОМАЙСЬКУ

З Божої милості з 31 грудня 2014 до 3 січня 2015 року ми змогли провести молодіжний відпочинок в місті Первомайську, участь у якому взяли близько 20-ти підлітків. Все почалося з вечірнього служіння, присвяченого року, що минає. Юнаки та дівчата свідчили про Божу любов до них, про чудеса, здійснені Богом в їхньому житті, співали псалми, молилися. Дух Святий торкався у палкій молитві як молодь, так і дорослих, які приїхали служити їм. Північ ми всі разом зустріли на колінах у щирій подяці Господу за Його милість до всіх нас. А потім за святковим столом було веселе спілкування, ігри та біблійні вікторини.

Наступні три дні відпочинку були спрямовані на досягнення таких цілей. По-перше, збагатитися духовно, а для цього дивилися й обговорювали семінари Рейнхарда Боннке, брали участь в дискусіях на теми «Дружба — це...», «Інтернет: за и проти», «Що таке музика?». Але особливо торкалася молодих сердець пасторська проповідь, основним посланням якої були слова: «Хто хоче...» Ці проповіді допомогли підліткам замислитися над тим, чого хочуть вони самі, а чого Бог хоче від них; де межа нашої людської сваволі й божих Бажань щодо нас. Також в один з вечорів була бесіда, яка складалася лише з питань-відповідей, де кожен мав змогу поставити питання й отримати на нього щиру відповідь пастора.

Другою метою була євангелізація. Оскільки на новорічні свята серця людей по-особливому відкриті для Доброї Новини, значить не можна упускати цього часу. Молодь, розділившись на невеликі групи, роздавала газети, розказувала людям про Бога, а частина підлітків їздила в Дім престарілих, щоб привітати цих обділених увагою людей зі святами й нагадати їм про необхідність покаяння. Практичне місіонерство сприятливо впливає на зміцнення молодих сердець у слідуванні за Богом. Вони раді трудитися і почуваються потрібними у справі євангелізації.

Ну й, звичайно ж, на будь-якому відпочинку є найпростіша мета, але дуже необхідна –подружитися. Важливо в цьому підлітковому віці мати друзів у Церкві, а не у світі, щоб зміцнятися вірою, тому для цієї мети були організовані командні ігри, вікторини, рукоділля, а також катання на гірці та сніжні бої. Слава Господу, що всі підлітки здружилися, навіть ті, які були вперше на такому відпочинку. Була помітна взаємодопомога, радість в їхньому спілкуванні та смуток при розставанні. Нікому не хотілося покидати цього відпочинку, а це означає, що Господь по-особливому діяв у цей короткий проміжок часу в серцях молоді.

Ми раді, що Новий 2015 рік ці діти починали не в компанії своїх світських друзів, а весело і благословенно провели цей час у колі віруючих наставників, в Церкві, молячись Богу і дякуючи Йому за все.

Олена Солодова,
м.Первомайськ, Нижньогородська обл. Росія.

ІНТЕРВ`Ю З МІСІОНЕРОМ

ЛЮБОВ, ВИПРОБУВАНА СЛУЖІННЯМ

ПРОПОНУЄМО ВАШІЙ УВАЗІ ІНТЕРВ`Ю З СЕРГІЄМ ТАРАСЮКОМ, ПАСТОРОМ, ВІДПОВІДАЛЬНИМ ЗА МІСІОНЕРСЬКЕ СЛУЖІННЯ У ЖИТОМИРСЬКІЙ ОБЛАСТІ

Розмову вела
Ольга МІЦЕВСЬКА

— Якими рисами має володіти людина, яка хоче присвятити своє життя місіонерському служінню?

— Передусім місіонер має любити Бога понад усе. Любити Його працю і любити людей, яким він служить. Якщо людина не має любові до людей, то вона не зможе стати місіонером, бо ця праця безпосередньо пов'язана з людьми.

— Усі ці риси вам було дано від початку, чи вони формувалися поступово під час служіння?

— Ці риси розвивалися в мені поступово ще з дитинства. І коли тільки відчинилися двері для благовістя, мої друзі-ровесники стали робити короткотермінові євангелізаційні поїздки в Сибір та інші місця. Повернувшись звідти, вони ділилися своїми враженнями, розповідали, що робив Бог, як грішні люди наверталися до Нього. Коли я чув ці свідчення, у моєму серці запалювалося бажання самому йти й проповідувати Євангелію. Хоча тоді я не міг навіть мріяти про те, щоб бути місіонером. Це видавалося мені чимсь святим, великим та недосяжним. Але Бог зробив місіонерство моїм життям. І тепер для мене найбільша радість та втіха – бачити, як люди навертаються до Господа. Я присвятив Богові все своє життя і зовсім не шкодую про це, а хочу й далі служити Йому й людям.

— А чи були такі моменти, коли ваша любов до людей, яким ви служите, випробовувалася?

— Вона випробовується щоденно. До мене кожен день приходить багато людей, до багатьох я йду сам. Люди дуже тонко відчувають, чи прихильний я до них, чи готовий їм служити, чи люблю їх. І це визначає рівень їхньої прихильності та довіри до мене.

— Як нам відомо, ви велику увагу приділяєте духовній освіті молодих християн. Наскільки вона важлива у вашому житті й у житті сучасних християн?

— Для того, щоб стати місіонером, я два роки навчався в Біблійній школі Святого Якова. І, вже працюючи, зрозумів, що під час цього навчання здобув певні нові знання. Біблійний коледж сформував у мені ті підвалини, на яких було набагато легше будувати своє служіння. Всі мої знання були, так би мовити, структуровані в чітку позицію, правильне та різностороннє бачення різних питань християнського життя та служіння. І коли я дивлюся на людей, які приходять до Бога через проповідь Євангелії, то розумію, що і їм потрібно сформувати таку ж позицію, яка допоможе не збочити з вузької дороги служіння Богові. Це вкрай необхідно як для їхнього особистого життя, так і для того, щоб вони могли передавати корисний досвід іншим людям. Тому що ми маємо на меті не тільки навернути певну групу людей до Бога, але й, як сказав апостол Павло, приготувати святих на діло служіння. Саме для цього ми й організовуємо біблійні школи. Хочемо, щоб ті люди, які приходять до Бога в майбутньому, а дехто вже й тепер, ставали повноцінними Господніми служителями.

— Що б ви порадили людям, які розпочинають працю на місіонерських полях?

— Молоді місіонери, які приїхали на нове місіонерське поле, повинні сконцентрувати свою увагу на трьох найважливіших пунктахтах: молитві, постійній наполегливій праці та любові до тих людей, до яких Бог послав їх. Якщо вони будуть перейняті цим і ці три важливі пункти будуть у їхньому повсякденному житті, то матимуть хороші результати.

— Як ви втілюєте це у своєму житті?

— Мій робочий день розпочинається з восьмої години ранку. У нас щоденно з восьмої до дев'ятої (іноді до половини десятого) люди моляться. Приходять місіонери, члени церкви, інші люди. Ми молимося за новий день, за тих людей, які не задіяні або не знають, у якому напрямку їм рухатися, спрямовуємо їх у те чи інше місце для служіння. Щодня ми виїжджаємо в якесь село чи в інший населений пункт для євангелізації. Протягом дня ми зустрічаємося з багатьма людьми. І в основу цих зустрічей намагаємося ставити євангелізацію. Хочемо, щоб усі люди довкола нас почули про Бога і навернулися до Нього. Ну й, звичайно, закінчуємо свій місіонерський день (він ненормований і дуже часто закінчується о 10-11 годині вечора) молитвою вдячності Богові. Місіонерам раджу мати день відпочинку, а також обмежувати тривалість робочого дня, щоб могли приділяти увагу своїм сім'ям. Правда, не у всіх і не завжди так виходить.

— Ми зауважили, що праця у вашому регіоні чітко організована. Як вам вдалося цього досягти?

— Я координатор місіонерської діяльності в нашій місцевості. Я завжди прошу в Бога мудрості, щоб правильно розподілити працю й правильно спрямувати людей. Тепер я вже не займаюся деталями, а виконую організаційно-координаційну функцію, тому що роботи багато й різних напрямків служіння також дуже багато.

— Розкажіть про них.

— Велику увагу останнім часом ми приділяємо роботі з біженцями з зони АТО. У місті Коростишеві є табір відпочинку, де влітку перебувало близько 400 людей зі сходу. Люди там періодично змінювалися: одні від'їжджали, інші приїжджали. І ми мали можливість працювати з цими людьми. Тепер їх там трохи менше, але ми все одно служимо їм. Постійно щочетверга проводимо там зібрання, які відвідує від 10 людей і більше. А також зі згоди адміністрації проводимо для цих людей євангелізаційні заходи. Проводили євангелізаційні різдвяні програми для мешканців усього табору і для дітей зокрема. А щонеділі всіх бажаючих забираємо на наші місіонерські зібрання в різні церкви області.

Підшуковуємо людям, які проживають у таборі, окреме житло, щоб вони могли влаштуватися в більш зручних умовах. Дехто з них має бажання повернутися додому, а дехто планує залишитися в нас. І ось уже в п'яти населених пунктах ми розселили людей, але все одно є ще багато тих, кому ми не встигли допомогти знайти житло.

Люди слухають Слово Боже, і вже дехто з них навернувся до Господа (таких уже більше 10 чоловік). І ми далі спрямовуємо їх до Бога і ведемо з ними відповідну роботу. Навернення цих людей — це особливий стимул для нас служити їм. Ми бачимо, що Бог по-особливому торкається їхніх сердець і по-особливому діє в їхньому житті. Це найбільше чудо, яке ми переживаємо у своїй роботі.

— У яких ще напрямках працюєте?

— Ми проводимо різноманітні профілактичні заходи в навчальних закладах області. У передріздвяні дні мали можливість відвідати школи багатьох сіл з різдвяною програмою.

Також у нас розвинений гуманітарний напрямок. Ми підтримуємо багатодітних, інвалідів, сиріт, надаючи їм продуктові пакети, одяг та засоби першої необхідності. Адреси цих людей беремо в соціальних службах. Вважаємо, що дуже ефективним є безпосереднє особисте служіння сім'ям добрим ділом і добрим словом.

У різдвяні дні охопили близько 50 населених пунктів. За доброю українською традицією вітали людей з Різдвом, співали в кожній домівці різдвяних пісень, звіщали про народження Спасителя, запрошували на богослужіння.

— Що ви побажаєте людям, які працюють на Божій ниві?

— Пам'ятаймо, що Бог відвів нам дуже короткий час. Бажаю всім нам, щоб за цей короткий час виконали велике доручення Ісуса Христа — йти по всьому світу й проповідувати Євангелію. Усі сили та можливості використаймо для Бога. На Сході України вже не можна так вільно проповідувати Слово Боже. В багатьох забрали молитовні будинки, багато хто змушений був виїхати. Ми ж поки що маємо таку можливість. Тому робімо все, що хоче від нас Бог.

— А що ви порадите людям, які не можуть визначитися зі своїм служінням у Тілі Христовому?

— Просити відкриття у Бога. А також раджу звернутися до служителів чи інших духовно компетентних людей, які можуть дати здорову, духовно виважену пораду, щоб визначитися зі своїм місцем у служінні Богові.

А тим, хто ще не причетний до виконання великого доручення і справи місіонерства, даю три напрямки для самовизначення. Вони є своєрідним девізом нашої місії: «Молись за місіонерів, жертвуй для місіонерів, стань місіонером!» Зробіть перший крок, який вам під силу, і Бог поведе вас далі в служінні Йому!

НЕВГАМОВНА ПОМСТА

Макс ЛУКАДО

…БО НЕ ЗНАЮТЬ, ЩО ЧИНЯТЬ ВОНИ! ЛК. 23:34

Тридцять сім років. Худий, майже тендітний. Лисіє, носить окуляри. Любитель-електронник. Законослухняний. Ні, не такий портрет невгамовного месника. Звичайно, не такій людині виступати в ролі Робіна Гуда чи Одинокого Мандрівника.

Але американську публіку це не хвилювало. Коли в нью-йоркському метро Бернард Хьюго Гоец накинувся на чотирьох молодих чоловіків, яких він прийняв за грабіжників, то миттєво став героєм. Популярні актриси посилали йому телеграми, повні любові та поцілунків. На вулицях Нью-Йорка стали з'являтися футболки з портретом «приборкувача головорізів». На його честь рок-група написала пісню. Люди збирали й віддавали гроші, щоб добитися його оправдання. Хвиля дзвінків затопила радіопрограми. «Це їм так не пройде», — казав один радіоведучий.

І нескладно зрозуміти, чому.

Бернард Гоец став утіленою американською мрією. Він зробив те, чого хоче кожен міський житель. Він дав здачу. Він «бив ногами хуліганів». Він «вдарив негідника в ніс». Він «лупцював зло по голові». Скромний герой уособлював гнів всієї нації, навіть усього світу: була спрага помсти.

Такий сплеск підтримки свідчить багато про що. Люди злі. Люди жорстокі. Існує бурхливий, але до пори, до часу стримуваний гнів, готовий вилитися на людину, яка твердо чи зі страхом каже: «Я більше за це не візьмуся», але потім усе-таки виходить на вулиці з пістолетом наготові в кожній руці.

Ми стомилися. Стомилися від засилля хуліганства, від того, що нас дратують і залякують. Нам набридли ґвалтівники, терористи-найманці та вбивства на замовлення.

Ми сердимося, але не знаємо на кого. Хочемо дати здачі, але не знаємо як. І ось коли на сцену виходить сучасний приборкувач бандитів, ми (він же промовляє за нас) аплодуємо йому: «Чудово зроблено, приборкувачу головорізів. Так тримати!»

Невже так? Чи справді так треба чинити? Хоча б на мить замислімося про свій гнів.

Гнів. Почуття особливе, навіть більше того, передбачуване. Воно починається з дрібниці. З роздратування. З розчарування. З чогось незначного, просто з досади. Хтось зайняв ваше місце на автостоянці. Хтось вискочив перед вашим носом на автостраду. Офіціантка забарилася, а ви поспішаєте. Підгоріла їжа. Капає вода. Кап-кап-кап-кап.

Отже, накопичуєте невинні, на перший погляд, краплі гніву і невдовзі отримуєте повне відро лютості. Втілена помста. Сліпа гіркота. Безконтрольна ненависть. Ми нікому не довіряємо і оскалюємося на кожного, хто опиниться поряд. Заражені страхом, з натягнутими нервами, ми, як той містер Гоец, готові в будь-яку мить вибухнути, як порохова бочка.

Чи можна тепер так жити? Що добре хоч раз принесла ненависть? Яку надію породив будь-коли гнів? Які проблеми хоч колись були вирішені помстою?

Ніхто не може звинувачувати американську публіку за те, що вона аплодувала людині, яка дала здачі. Але в міру того, як романтичний ореол поступово зникає з таких вчинків, реальність змушує нам ставити запитання. Що хороше зроблено? Чи є це способом зниження злочинності? Чи стали підземки безпечнішими? Може, вулиці тепер не напоєні страхом? Ні. Гнів не впорався з цим. Гнів тільки насичує примітивне прагнення помсти, тієї, яка в свою чергу годує наш гнів, розпалюючи його ще сильніше. Ось яку картину ми маємо. Невгамовна помста — не вихід.

Що ж робити? Ми не можемо казати, що гніву не існує. Як же приборкати його? Лука знаходить хороший спосіб (див. Лк. 23:34). Тут Ісус заступається за натовп, який Його вбив: «Отче! Прости їм, бо вони не знають, що чинять».

Ви коли-небудь цікавилися, що стримувало Ісуса від помсти? Коли-небудь запитували себе, як Він міг тримати Себе в руках. Відповідь у другій частині цитати: «Бо вони не знають, що чинять». Прислухайтеся уважніше. Схоже на те, що Ісус вважав цей натовп, який прагнув Його крові й жадав Його смерті, не вбивцями, а жертвами. Наче Він бачив у їхніх лицях не ненависть, а сум'яття. Ніби Він ставився до них не як до войовничого натовпу, а як до овець без пастуха, коли казав: «Вони не знають, що чинять».

Якщо подумати, то вони справді не знали. Не мали ані найменшої уяви того, що роблять. Боже мій, це був охоплений безумством натовп, розлючений тим, чого не в змозі зрозуміти, який зривав свій гнів.

Найчастіше ми також не відаємо, що чинимо. Ми все ще, як не гірко визнавати це, вівці без пастуха. Ми знаємо тільки, що, прийшовши з однієї вічності, перебуваємо жахливо близько до іншої. Ми граємо в «п'ятнашки» з туманними реальностями смерті й болю, і не можемо відповісти на питання про любов і страждання. Не можемо розгадати таємниці старіння. Не знаємо, як лікувати тіло і як ладити з друзями. Не можемо утриматися від воєн.

Павло звертався до людства, зізнаючись: «Я не розумію, що роблю».

Так, я знаю, нерозуміння не виправдовує. Воно не виправдовує ні водіїв автомобілів, які збивають людей і втікають з місця пригоди, ні торговців героїном і дитячим порно. Воно не допоможе пояснити, чому вони коять погані вчинки.

Моя думка така: непідкорений гнів не зробить наш світ кращим, а от повне співчуття, розуміння зможе. Одного разу, побачивши світ і своє призначення в ньому, ми зможемо допомогти. Одного разу, зрозумівши себе, ми почнемо діяти не з почуття гніву, а зі співчуття і турботи. Ми будемо дивитися на світ, не насупившись, а пропонуючи допомогу. Ми зрозуміємо, що світло ззовні, а багато людей спотикаються в темноті. Тому ми запалимо свічки.

Як сказав Мікеланджело: «Ми критикуємо творячи». Замість того, щоб давати здачу, ми надаємо допомогу. Ідемо в гетто. Учимо в школах. Будуємо лікарні й опікуємося сиротами… ми ховаємо наші рушниці.

«…бо не знають, що чинять вони!»

У нашому сприйнятті світу є щось, що змушує нас хотіти врятувати й навіть померти за нього. Гнів? Ніколи гнів не приніс нікому нічого хорошого. Розуміння? Так. Результати не бувають такими швидкими, як кулі «невгамовних месників», але вони, без сумніву, більш будівні.

Я НІКОЛИ НЕ ОДНА, НАВІТЬ КОЛИ САМА

СВІДЧЕННЯ

Ірина НАУМЕЦЬ

Львів. Після зустрічі з друзями повертала-ся додому десь об 23:30. Їхала, мабуть, уже останньою маршруткою. Вийшла біля «Іскри» і йшла дорогою до «Санта-Барбари». Хотіла, як завжди, вкоротити шлях і пройти поміж будиночків. Але внутрішній голос підказав чітко: «Не йди! Піди дорогою біля «Сільпо».

На секунду замисливши, все-таки послухалася. Чула, що за мною йде чоловік. Спочатку відганяла від себе погану думку і вирішила йти коротшим шляхом, але менш освітленим. Там, далеко, йшли якісь люди. Це якось тішило, та й не раз уже ходила. У найбільш темному відрізку дороги почула, що чоловік пришвидшує ходу й підбігає до мене. З пов'язкою на обличчі хапає за руку, метушливо озирається й каже: «Одне слово – і цей ніж буде в тебе в горлі».

Що дивно, я стою і не боюся. Він не вимагав ні сумки, ні грошей. Він хотів мене зґвалтувати. У напівтемряві від далеких проблисків нічних вогників бачу, як виблискує короткий ніж у його правій руці. Розумію, що він може мене штрикнути прямісінько в живіт. Прошу відпустити мене й спокійно, пильно дивлюся йому в очі, починаю про себе молитися й кажу йому: «Бог любить тебе».

У цей момент він опускає очі, не витримує мого погляду. «Добре, я тебе пожалію», – розвертається і швидко йде в темний провулок. А я непорушно стою і кричу йому вслід: «Ісус любить тебе! Зупинися!» Він озирнувся і пішов далі, а я стою і молюся. Мені не хотілося тікати, кричати, бігти. Відчуваю в собі силу. Відчуваю, що біля мене Хтось великий, сильний і всемогутній. Він одного разу сказав: «Дитино Моя, де б ти не була і що б ти не робила, Я завжди буду з тобою. Чуєш? Завжди». Відтоді я пересвідчуюся в цих словах з року в рік. І коли моя віра похитується, Він ще раз показує її ось у таких моментах.

У церквах часто наголошують на важливості 90 псалма Давидового. От і мені дуже хочеться його процитувати.

«Хто живе під покровом Всевишнього, хто в тіні Всемогутнього мешкає, той скаже до Господа: Охороно моя та твердине моя, Боже мій», – я надіюсь на Нього! Бо Він тебе вирве з тенет птахолова, з моровиці згубної, Він пером Своїм вкриє тебе, і під крильми Його заховаєшся ти! Щит та лук – Його правда. Не будеш боятися страху нічного, ані стріли, що вдень пролітає, ані зарази, що в темряві ходить, ані моровиці, що нищить опівдні, – впаде тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе, до тебе ж не дійде! Тільки своїми очима подивишся, – і заплату безбожним побачиш, бо Господа, охорону мою, Всевишнього ти учинив за своє пристановище! Тебе зло не спіткає, і до намету твого вдар не наблизиться, бо Своїм Анголам Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, – на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги! На лева й вужа ти наступиш, левчука й крокодила ти будеш топтати! «Що бажав він Мене, то його збережу, зроблю його сильним, – бо знає Ім'я Моє він; як він Мене кликатиме, то йому відповім, Я з ним буду в недолі, врятую його та прославлю його, і довгістю днів Я насичу його, і він бачити буде спасіння Моє!»

P.S. Я дійсно вірю і знаю, що Богу дорога кожна людина. І навіть цей хлопець. Я не знаю, що сталося в його житті, що штовхає його на такі дії. Пересвідчилася лише в тому, що праведність і непохитна віра є найкращою зброєю проти зла. Воно саме втікає, а основне, щоб втекло з його серця. За це і постраждав Христос.

ТВОЯ КНИЖКОВА ПОЛИЦЯ

ВІН ЛЮБИТЬ МЕНЕ!

Підготувала
Анна МУДРІЄВСЬКА,
бібліотекар КБІ

«Раніше мені здавалося, що розчарування в Богові – це гріх, але нещодавно я зрозумів, що воно – дуже цінний етап одного важливого процесу. Якщо я розчарувався в Богові, значить, у мене були певні ілюзії щодо Нього. Справа в тому, що Він ніколи не перестав любити мене, незалежно від того, як це виглядало збоку. Так, Він не зробив того, що я очікував, але не тому, що я проштрафився (як мені здавалося), а тому, що Його справи для мене недосяжні» (У. Джекобсен).

Біль, страх, розчарування, нерозуміння того, що відбувається, – це, напевно, ті речі, з якими стикнувся або стикається кожен християнин. «Навіщо Господь допускає це в моєму житті? Можливо, Він мене більше не любить? Можливо, моє життя йде саме по собі?» – Ви ставили собі такі питання? Саме про це пише Уейн Джекобсен у своїй книзі «Він любить мене!», описуючи вірну та незрівнянну Божу любов. Люди підводять. Обставини змінюються. Але Господь залишається вірним…

Ця невелика, але захоплююча книга розділ за розділом дає змогу відчути та пережити Боже ставлення до нас. «У своїй книзі «Він любить мене!» Уейн Джекобсен наче відкриває невидимі шлюзи і впускає потоки любові Отця, запрошуючи поринути в дивовижне життя, внутрішній мир Трійці», – коротко описує цю книгу Ларрі Краб, автор багатьох християнських творів, у тому числі «Внутрішній мир».

Починаючи з прикладу, у якому дівчинка, відриваючи пелюстки ромашки, промовляє: «Любить – не любить… Любить – не любить…» – автор показує, що інколи так само тремтливо ми переживаємо Божу любов. Усе добре на роботі – любить! Діти потрапили в лікарню – не любить… Переживаємо в житті благословення – любить! Маємо горе і втрати – не любить… Рана за раною, гіркий досвід і розчарування довершують справу – людина починає сприймати Бога як страшного, караючого, і аж ніяк не люблячого й доброго Батька, який про все дбає.

З іншого боку, книга не спрямована на те, щоб показати Бога як доброго пухнастого ведмедика. Автор показує взаємодію між Божою святістю та любов'ю як незмінними рисами Його єства. Також дуже вдало наведений приклад притчі про блудного сина, яку У. Джекобсен перейменовує в притчу про надзвичайного Батька. Блудний син, розтративши, батьківські гроші, повертається додому. «Як же відбудеться зустріч? Можливо, батько встане на порозі, схрестивши руки на грудях, очікуючи, поки «негідник», наблизившись, принижено впаде обличчям в придорожню пилюку і буде просити кусень хліба? Боюся, я б зробив саме так. Чи хоча б виголосив повчання на тему: «Сподіваюсь, тепер ти взяв відповідну науку». А цей батько – ні! Без зайвих сумнівів він зривається з місця і біжить… Біжить назустріч! Безглуздість цього вчинку стає більш зрозумілою, якщо уявляєш, у що цей батько був одягнений. На ньому не було зручних шортів, він носив довгий, до п'ят, багатошаровий одяг. Більше того, у ті часи для старших людей вважалося ганебним не тільки бігати, але й оголювати ноги. Але тут ми стикаємось із такою любов'ю, яка ставить відносини з сином вище за почуття власної гідності. Так, підібравши свій одяг вище, ніж дозволяв етикет, убілена сивиною людина біжить по дорозі так швидко, як тільки їй дозволяють роки. Що ж це за батько?» (У. Джекобсен).

І вже через декілька розділів читач має можливість глянути по-новому на те, що переживав Ісус Христос на хресті. «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?» – слова, над якими задумувалося багато теологів. Невже Бог залишив Свого Сина в таку тяжку годину? Ісус, Якого покинули учні, казав, що Батько завжди буде з Ним. Невже Він помилився?..

Давид, названий чоловіком до серця Божого, не один і не два рази виливаючи свою душу в псалмах, писав, наскільки покинутим він відчував себе… Чи так це було насправді? Адам і Єва, знехтувавши повелінням Божим, відчули себе відділеними, непотрібними, жалюгідними створіннями, що змусило їх ховатися від Свого Творця… Чи раптом не схожі ці переживання на те, що ми відчуваємо стосовно до Бога? Тоді, може, дійсно Він залишає нас, чи, можливо, вся різниця в тому, як ми відчуваємо й передаємо те, що робить Господь у нашому житті?

Ось такі та подібні до них питання піднімає У. Джекобсен у книзі «Він любить мене», наводячи багато прикладів, які дають змогу більше зрозуміти й пережити любов Бога до нас…

Джекобсен У.
ОН ЛЮБИТ МЕНЯ!
КАК ОТКРЫТЬ ДЛЯ СЕБЯ ЛЮБОВЬ ОТЦА И ЖИТЬ ЕЮ.
– К.: Книгоноша, 2013. – 240 с.

АВТОБІОГРАФІЧНЕ ОПОВІДАННЯ

ОДИН ДЕНЬ ОЛЕКСАНДРА

Володимир РИХЛЮК

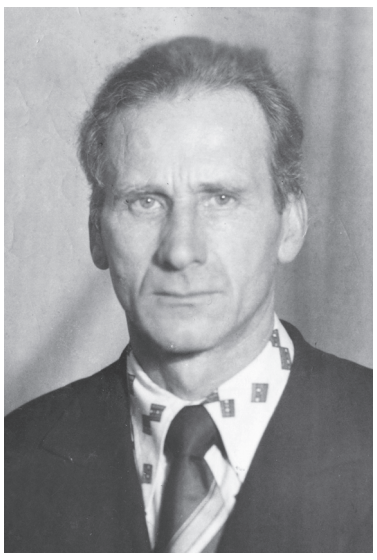

І

Липневий ранок. Сонячні промені ще не прорізали лісових дерев за горизонтом. Ще дахів найвищих будинків та шпилів не осяяло світло, а вже життя в селі, розміщеному біля швидкоплинної ріки, пробуджувалося. Місто було недалеко, і багато трудівників поспішали з першими овочами зустріти міського покупця. Вони спішили на потяг чи на автобус, несучи свою ношу, або йдучи аж до міста із супутницею, яка несла плащ чоловіка на руці або торбинку з чим-небудь.

Люди, чимось заклопотані, ніби не помічають вранішньої природи навколо. Учора було так само, як і тепер, як і кожного дня. Сьогодні так само зійшла зоря, а вісник ранку – пташка – ллє свої пташині пісні, радіючи новому дню. Здавалося, що соловейко з нею сперечається, ллючи свої трелі, перелітаючи з одного дерева на інше. Ніби він старався своїм старанним співом когось розбудити, щоб увіч переконатися, що немає в природі недостачі, бо її Творець досконалий. Поміж дерев, ніби тонучи в зеленому килимі, стояв будиночок із садочком. Видно, що поралися тут трудолюбиві руки, тому що скрізь було чисто.

Чи чують жителі цієї оселі вранішнього співака?

Так, сьогодні чомусь раніше, ніж звичайно, лунають кроки й тихенько скриплять двері. Якщо заглянути всередину, то можна побачити, що в ній давно вже прокинулась молода жінка і, підійшовши до одного з ліжок, тихо сказала: «Надю, вже пора».

На перший погляд, жінці було років двадцять п'ять-двадцять шість. Енергійні рухи, легка грація в ході ніби не поєднувалися з її скорботним лицем, з легким прорізом складки над переніссям. Очі сповнювала якась задумливість, але не розгубленість, а інколи вони запалювались якимсь світлом, ніби прорізаючи темряву, через яку потрібно пройти.

Після короткого особистого туалету жінка разом зі своєю молодшою сестрою Надею схилилася біля столу над Біблією, першою розгорнула її, спрагло вдивляючись у місце із тексту Писання. В кімнаті стояла тиша. Злегка цю тишу порушувало стукання годинника. Зліва стояло ліжко, на якому відпочивало троє маленьких дітей. Їхній сон щасливий: на обличчях ледь-ледь мріяла посмішка. Рівномірне дихання було б непомітним, якби трішечки не рухалася білосніжна ковдрочка, якою вони були вкриті. На мить жінка відірвалася від Біблії, тримаючи пальця на якомусь віршу, подивилася в бік маленьких істот, глибоко зітхнула і, в той же час набравши в легені повітря, почала напівголосно читати: «На лева й вужа ти наступиш, левчука й крокодила ти будеш топтати! Що бажав він Мене, то його збережу, зроблю його сильним, – бо знає Ім'я Моє він; як він Мене кликатиме, то йому відповім, Я з ним буду в недолі, врятую його та прославлю його, і довгістю днів я насичу його, і він бачити буде спасіння Моє». На останніх словах вони схиляють свої коліна, і не можна було помітити, молиться та жінка чи стоїть у роздумах. Надя, ніби не помічаючи цього, стала ревно складати Вічному Богові молитву своєї душі. Сестра ж її Віра (так звати молоду жінку) кінчиком хустинки витерла сльози з очей і зі спазмом у горлі стала молитися й собі. Молитва спочатку здавалася якоюсь несмілою і невпевненою. Але це тільки тому, що спазм у горлі не давав голосу чистоти. Через хвилину-дві її голос став упевненим. Слова ніби потоком лилися, а серце набрало велетенської сили. Їхні серця відчули, що Той, Хто їх помилував, Ким вони щасливі серед незгод, Той, Хто ніколи не зраджує людині, Ким дані життя й обітниці, Той, Хто їх освятив Своїм єдиним приношенням, з'єднався Святим Духом із ними – і вони дякували Йому за все, славили Його і складали перед Ним свою потребу на цей новий день, кажучи: «Великий Боже, Свою руку Ти простягаєш над всією вселеною, благословляючи тих, хто хвалить ім'я Твоє. Ти пробуджуєш від гріховного сну заснулих, світлом Своїм прорізаєш темряву. Знаходиш на землі серця, у яких благоволиш жити Святим Духом, надихаєш на справу Свою і працю на ниві Твоїй, збуджуючи ревність і любов до цього діла в серцях простодушних. Нехай у цей час, коли нам солодко з Тобою, Твоя сила Святого Духа з'єднається з серцем мого чоловіка, – вимовила Віра, – за в'язничною стіною, вдалині від цих милих наших діток і рідного дому, вдалині від люблячих друзів. Відвідай його в неволі Твоїм Святим натхненням, щоб він стояв твердо за правду Твою, за що був засуджений земними суддями. Мені ж проклади дорогу до нього сьогодні й благослови моє старання. Дітей наших, позбавлених батьківської опіки й турботи, доручаю в Твої блаженні Батьківські руки – благослови їх. Хрест свій, дарований Тобою, я хочу нести покірно й терпеливо; збільш у мені віру, бо я хочу бути достойною супутницею свого чоловіка-в'язня.

Вставши з молитви, сестри поцілувалися. Віра підійшла до ліжечка зі своїми дітьми, подивилася на обличчя невинних істот, поцілувала їх. Сказала щось Наді щодо дітей і свого скромного господарства, відчинила двері на вулицю. Проводжаючи її, Надя просила не забути привітати тамтешніх друзів від імені всієї духовної сім'ї, а особливо від молодих друзів, з якими вчора вони мали спілкування.

Віра з ношею в руках спішила до найближчої автобусної зупинки. Сонце вже зійшло, й перші його промені грали на кожному предметі. На серці у Віри було якось легко. Вона йшла до свого Саші. Можливо, вона побачить його за ґратами; побачить як борця за правду. Можливо, їй дозволять бути поблизу нього, і вона йому скаже… Що ж вона йому скаже? Вона проведе своєю рукою по його стриженій голові й скаже: «Кріпись, Сашко, сила твоя у тебе в грудях. Серця твого їм не дано вийняти і забрати з нього святу віру, бо вона – не волосся на голові. За нас не турбуйся, бо з нами Той, Хто був з вдовою в Сарепті Сидонській!»

Віра не помічала того, що міг побачити любитель розваг, бо її повністю захопила уявна зустріч з Сашею. Вона неслася думками до нього, вона бачила його захоплений погляд, коли він говорив, проповідуючи Христове спасіння, чула його розмову з дітьми, коли він забавляв їх, наслідуючи їхній дитячий лепет. Мимоволі при цій думці вона посміхнулася, як раптом приїхав автобус.

ІІ

Віддавна Бог Своїм Словом створив вселену і всі одухотворені живі істоти й неодухотворені предмети: планети, зірки, космічний простір, давши мільярдам світил і тіл свої орбіти й закони. Вони постійні в русі. Життя людини відносно цього багатовікового творива – це п'ядь у морі, як сказав пророк Давид. Маючи такий короткий відрізок життєвого часу, людина безрозсудно ще й вкорочує його, винищуючи одна одну через суперечності у своїх переконаннях, у земних ідеях.

В одному кутку плач, страждання, депресії рідних і близьких через тяжку втрату в сім'ї, а в іншому кутку цього не чути – там розваги, задоволення, веселість. Хоч сонце всім однаково посилає життєдайні промені і всі однаково приходять у життя, але з волі людини з'являються ненависть, ворожнеча, зневажаються блаженні вічні закони любові Божої і цінність освяченого Богом людського життя…

На землі є закони людські, тобто створені розумом людей у залежності від потреб часу. Закон Вічного Бога – універсальний. Він незмінний, тому що досконалий і благий для людського єства. Бог досконалий Законодавець. Але проминули віки, тисячоліття, а боротьба поміж добром і злом безперестанку активізується. У наш XX вік, вік великих досягнень науки і цивілізації, ця боротьба не зменшилася. Скільки обіцянок і розмов про любов, а в результаті – світ на грані великої катастрофи. І на цій ниві трудяться високі людські уми. Немає таких людських законів, щоб зупинити їхню безумну роботу. А вони поспішають вершити зло, боячись своїх суперників, бо в цьому розуміють зміст життя, на цьому будують свої життєві розрахунки…

Багато поколінь пішли у небуття, яким дісталась на долю гірка доля в боротьбі за правду. Їхня боротьба була без мечів, без народних бунтів, без кровопролиття. Вони свою кров пролили під ударами цезарських мечів. Армія вільних людей замість мечів несла в народ обосічний меч Слова Христового. Люблячи свій рідний край, вони умирали за нього від рук фанатиків, які на догоду своїй ідеї вкорочували життя юнакам, дівчатам, старим і молодим. Християнин, як сильний велетень, пройшов ці знущання, страждання, ув'язнення, розлуки. Пішов у забуття Вавилон, не стало караючої руки фараона, надбанням історії зробився Римський Колізей, здавалося, назавжди погасли вогнища інквізиції. Цивілізація це засудила, бо вони виконали своє, як Ассирія виконала своє. Але боротьба не згасла із згасанням вогнищ, бо царство смерті живе. Тому-то в'язниці залишилися ті ж самі: похмурі, сірі, жорстокі, грізні, смертельні – і цивілізація їх не засудила. Вони їй потрібні як засіб гамування злочинності. В одній в'язниці був злодій і християнин; на одному дереві однакову кару призначили Христу й Варраві. Така ж в'язниця прийняла в свої обійми і Сашу, до якого поспішає Віра.

(Продовження в наступному номері)

«В СЄВЕРОДОНЕЦЬКУ ЦЕРКВА ЗРОСТАЄ»

МІСІОНЕРСЬКИМИ СТЕЖКАМИ

Ще у вересні 2014 року влада перенесла обласний центр із окупованого Луганська в місто Сєвєродонецьк. У цьому великому промисловому центрі Церква християн віри євангельської нараховує трохи більше сорока членів. Однак на богослужіннях людей завжди значно більше. Церква активно трудиться з переселенцями з зони АТО і малозабезпеченими жителями міста. Про життя в місті та духовний клімат на Сході розповідає місіонер місії «Голос надії» Олександр РУДЕНКО.

— Олександре, як ти став місіонером? Розкажи про церкву, у якій ти служиш.

— Вісім років тому я повернувся в рідний Сєвєродонецьк після реабілітації, яку проходив у Києві, в «Церкві на Кар'єрній». Тут став служити в реабцентрі, що в селищі Щедрищево. Через рік мене запросили стати місіонером місії «Голос надії». Життя моє повністю змінилося: одружився, Бог дав мені чудову дружину Ірину, з якою в нас народилося вже четверо діток.

Церква в Сєвєродонецьку, де я служу дияконом, невелика. Милістю Божою декілька років тому ми купили тут приміщення під дім молитви. Там і реабцентр плануємо відкрити. Приміщення велике, колишній палац піонерів (1800 кв. м), але старе й частково зруйноване. Тепер потрохи ремонтуємо. Недавно в ньому зробили опалення, плануємо поселити дві сім'ї біженців: одна — з трьома дітьми, друга — з чотирма. Також є одинокі люди, які потребують даху над головою в зимовий час.

— Ваше місто певний час було окуповане сепаратистами ЛНР. Як це все почалося?

— Це було в травні, ми їхали на обласну братерську зустріч в Луганськ (як потім з'ясувалося, останню). Уже скрізь були блокпости під різними прапорами, стояли озброєні люди, які контролювали дороги. У той час багато віруючих уже виїхали з Луганської області, а деякі місіонерські церкви повністю переїхали на захід України. Але, звичайно, є й ті, хто залишився: комусь було нікуди їхати, хтось не міг за станом здоров'я чи віком. У червні, коли сили АТО звільнили Сєвєродонецьк, Кременну, Рубіжне, Лисичанськ та інші міста, віруючі стали потрохи повертатися.

— Як відреагувала церква на початок цих бід?

— На початку, коли жителі Лисичанська стали втікати до нас, дуже добре відреагувала не лише церква, а й усе місто. Люди почали допомагати переселенцям, чим могли: поселяли, приносили продукти, одяг. Ми запропонували переселенцям дім в Чабанівці (там протягом 8-ми років був реабцентр, який навесні ми тимчасово закрили у зв'язку з воєнними діями).

Тепер спільно з братами зі Слов'янська, Кременної та Лисичанська ми возимо продукти в буферну зону — Станицю Луганську, Щастя, Трьохізбенку, Попасну, Золоте. На різдвяні свята запросили в нашу церкву мам з дітьми з переселенців і провели для них ранок. Були подарунки для дітей і продукти для батьків, проповідувалося Боже Слово.

— Яку ще соціальну роботу ви проводите в місті?

— Роздаємо продукти соціально незахищеним людям: передусім інвалідам, матерям-одиночкам і тим, у кого є немовлята, одиноким людям. Тепер на кожному недільному зібранні кається щонайменше по три нових людини. Діти переселенців стали відвідувати недільну школу при церкві. Періодично проводимо спільні акції з міськими соцслужбами, Червоним хрестом. Просто виїжджаємо, щоб напоїти теплим чаєм людей, які стоять у черзі по хліб чи оформляють документи. Разом з цим спілкуємося, намагаємося розповісти їм про Ісуса Христа.

— Звідки до вас у церкву прибуває гуманітарна допомога?

— В основному привозять брати з Західної України — з Рівненської, Волинської областей, також немало потрудився місіонер «Голосу надії» Микола Шеремет. Не раз приходили гуманітарні грузи з Карпилівки, Маневич, Горохова та інших міст та сіл. Крім того, ми співпрацюємо з Чеською міжнародною організацією, яка активно працює в Слов'янську. Вдячні за матеріальну підтримку й Центру взаємодопомоги «Врятуємо Україну».

— Чи змінюється свідомість невіруючих людей завдяки тому, що робить церква сьогодні?

— Звичайно. Пам'ятаю, як під час розвантажування однієї з перших машин (тоді привезли 20 тонн продуктів) один юнак з переселенців, який був, м'яко кажучи, упередженим щодо «западенців», поспілкувався з водієм з Рівненщини. Він був просто шокований тим, що звичайні люди з заходу України зібрали й прислали жителям Сходу продукти та гроші. Не за щось, а просто тому, що співчувають і хочуть виконати заповіді Христа. Ще приклад: у 98-му ліцеї ми роздавали допомогу сиротам, які на той час залишилися без виплат і без будь-яких засобів для існування. На знак вдячності вони погодилися щосуботи допомагати нам з ремонтом у домі молитви. Познайомилися з нашою молоддю, разом співали християнських пісень. Це нас об'єднало, і вже на

День студента ми мали можливість розповісти всім у ліцеї про Ісуса Христа. До речі, вже отримали запрошення від адміністрації на святкування Міжнародного жіночого дня. Також відвідуємо військову частину, де розповідаємо солдатам про Ісуса, при можливості намагаємося заспівати, підтримати добрим словом, надати матеріальну допомогу.

— А серед євангельських християн було розділення на політичному ґрунті?

— Я розкажу про нашу церкву: були люди, які підтримували позицію Росії. Не тільки через пропаганду ЗМІ, але й тому, що більшу частину свого життя спілкувалися з росіянами, їздили на заробітки в Росію. Знаю навіть декількох людей, які через це перестали відвідувати служіння. Знаю сім'ї, у яких відбувалися дуже серйозні суперечки, тому що дружина за Росію, а чоловік за Україну.

— Це було. А тепер?

— Зараз люди змінюють свою думку. І в основному адекватно розуміють те, що відбувається. Є, звичайно, й невдячні, які приходять у церкву по допомогу і ще й невдоволені, що їм дали не все, чого вони хотіли.

— Якщо говорити про духовний клімат, як він змінився після воєнних дій?

— Коли тільки стали бомбити, усі молилися. Наші сестри на дачах разом з сусідами молилися молитвою покаяння. Дехто з місцевих жителів приходив на служіння в дім молитви. Але коли Сєвєродонецьк звільнили, стало спокійніше, то більшість із цих людей перестали ходити в церкву. Однак ми далі служимо серед переселенців, які приїжджають з окупованих територій. Буквально недавно зустрів жінку, яка, стоячи в черзі за допомогою, слухала нас зі сльозами на очах. Було видно, що вона щиро шукає не просто можливості повернутися додому, до минулого життя, вона шукає внутрішнього заспокоєння, їй потрібен той мир, який може дати тільки Ісус. І таких людей багато.

Сьогодні на сході України дуже хороший ґрунт для того, щоб сіяти Слово Боже в життя людей, що ми й намагаємося робити. Тому ми потребуємо вашої, дорогої брати та сестри, молитовної підтримки.

ЯК ЗБЕРЕГТИ ВІРУ В ЧАС КРИЗИ

ДУХОВНІ ІСТИНИ

Валентин ОПРЯ

Віра є запорукою того, чого сподіваємося, – доказ речей невидимих.
Євреїв 11:1

Батько покинув мою матір, коли дізнався про її вагітність, а мама через певні обставини була змушена залишити мене.

Проминули роки.

Усе почалося з того, що я приїхав у гості до друга, і пастор місцевої церкви каже: «Валентине, я знаю, що тут неподалік живуть твої рідні. Їдемо до твоєї мами в гості. Може, вона прийме тебе». Ми тоді поїхали в те село, де проживає моя мама. Пастор церкви з нею поспілкувався, і вияснилося, що вона не проти зустрічі зі мною і призналася, що є моєю рідною мамою... Усе закінчилося тим, що я просто дізнався, що в мене справді є рідна мама. Але тоді я її так і не побачив...

Після пасторського спілкування з моєю мамою минуло два роки. На одній молитві зі студентами кажу: «Друзі, помолімося за мою маму, я хочу знайти її і сказати, що пробачив їй». Ми гаряче помолилися – і тут почалося...

Я знову поїхав до свого друга. Зустрівшись із тим самим пастором, кажу: «Я готовий їхати до своєї мами». І ось тут почалося випробування моєї віри! Я думав, що пастор Василь, як і два роки тому, піде до моєї мами, домовиться – і якось та зустріч відбудеться. Але він мені сказав: «Валентине, Бог дав тобі відповідь на молитву – і йди сам!» І я в страху, що буде далі, пішов на зустріч...

Коли я прийшов на місце роботи своєї мами, то її там не було. Зустріла мене її співробітниця і запитала: «Хто ви будете для Тетяни?» Важко було стриматися, щоб не скати, що я її рідний син. Відповів: «Я її добрий друг». Жінка дала мені мамину домашню адресу, але я пішов звідти з думкою, що пошуки мами на цьому завершені. Та пастор сказав те, чого я не очікував: «Вона вдома, поїхали до неї». Ми приїхали, і я попросив пастора піти самому до моєї матері. Але він мені знову сказав: «Бог дав відповідь на твою молитву, іди». Я стукаю у двері і не знаю, хто їх відчинить: чи її чоловік, чи мій брат, чи сама мама. Я не знаю до кінця, як все обернеться, але точно знаю, що Бог збереже, проведе і дасть відповідь із неба!

Чую кроки... Відчиняються двері, жінка: «Хто ви?» Запитую: «Ви Тетяна?» – «Так, це я».

Мама! Так я вперше зустрівся зі своєю мамою! Вона мене запитала, як я її знайшов і навіщо шукав. А я їй сказав, що шукав її ради того, щоби сказати: «Я прощаю вам! Я не тримаю образи на вас, бо в мене є Бог, небесний Батько, Який полюбив мене Своєю любов'ю».

Для мене це була криза віри! Молився, щоб зустрітися з мамою, намалював у своїй уяві, як це має бути, а коли почало здійснюватися моє прохання, то все було не так, як я уявляв. Було так, як цього хотів Бог!

Друзі, нелегко прощати тим, хто став причиною нашої самотності, болю та каліцтва. Але для мене прощення означає: я не забуду всього того, що зі мною сталося в дитинстві та юначих роках, проте я ніколи про це не заговорю зі своєю мамою! Я їй простив.

У нашому житті траплятимуться моменти, коли буде важко та незрозуміло. Ми інколи будемо відчувати, що Бог далекий від нас, але це не так! Він незалежно від Вашого настрою все одно близько біля нас!

Як зберегти віру в час кризи? Просто потрібно перебувати у Слові Божому, вивчити обітниці Бога щодо нашого спасіння – і на цьому стояти, коли нам важко! Легко вірити Богові, якщо все добре. Але повірте, віра потрібна не тоді, коли нам добре, а тоді, коли ми переживаємо певні потрясіння!

Пригадуєте історію, як учні з Ісусом перепливали через озеро в човні? Усе було добре до того моменту, поки не почалася буря і не піднялися хвилі... Саме тоді, коли буря дала знати про себе, учні сильно стривожилися – і хутчій до Ісуса по допомогу. А Ісус їм у відповідь докорив за їхнє невір'я. Саме під час бурі Ісус показав, що Він Творець всього і має владу припинити бурю. Так само в наших проблемах, переживаннях та кризах Бог хоче прославити Своє ім'я.

Сьогодні Україна переживає нелегкі часи, криза у всьому. І Бог хоче, щоб Церква зрозуміла своє покликання – проповідувати Добру Новину, Спасіння і радість в Ісусі Христі.

Моя криза віри була переживаннях, як все буде при зустрічі з мамою? І тут потрібна була моя довіра Богові! Було нелегко, але Господь дав сили – і я все-таки побачив свою маму й сказав: «Мамо, я прощаю вам!» Час від часу ми з мамою спілкуємося. Але основне, моя мама знає, що Ісус Христос, Мій Господь і Спаситель!

ВІТАЮ ВАС, МОЇ МАЛЕНЬКІ ДРУЗІ!

Ось і залишились позаду Різдвяні свята. Та світло Різдва Христового не залишає нас. Ми щоденно бачимо у своєму житті Боже милосердя, Його турботу і любов. Він щедро обдаровує ласкою тих, хто ходить дорогами правди, хто виконує Його волю. Божа рука не скоротилась, щоб благословляти своїх дітей, адже «щедрий і милосердний Господь» (Пс.102).

Проте, одержуючи щодня від Бога дари, чи задумувалися про те, що ми повинні не лише приймати, але й віддавати. Віддавати належне Йому. Зрозуміло, що ми повинні бути вдячними за все, віддавати Богові славу й пошану, але слово Боже вчить нас, «щоб ми збагачувались на всяку щирість, яка через нас чинить Богові дяку». Господь учить нас не лише користуватися Його щедрістю, але й самим бути щедрими, бо «Він любить того, хто з радістю дає». Бог називає щасливим того, «хто щедро убогим дає», адже «його правда навіки стоїть». «Давайте — і дадуть вам; мірою доброю, натоптаною, струснутою й переповненою…» — навчає Ісус у проповіді на горі. Слово Боже каже: «Хто сіє скупо, той скупо і пожне, а хто сіє щедро, — той щедро й жатиме» (2Кор 9:6).

У Приповістях Соломона читаємо: «Хто виявляє милість до вбогого, той позичає Богові, Який йому віддасть згідно з його даром» (Пр. 19:17), а в книзі Еклезіяста — «Хліб свій відпускай по воді, бо по багатьох днях знов знайдеш його» (Екл.11:1). Тобто те, що ти робиш для ближніх, робиш для Господа, те, що даєш ближньому, ти даєш Богові, Який віддячить тобі за твою щедрість.

Щедрість виявляється не лише в готовності допомогти фінансово чи матеріально. Щедрість — це і вміння ділитись багатством своєї душі. Душевно щедра людина готова завжди прийти на допомогу, поділитися своєю щирістю, теплом душі з тими, хто потребує цього.

Тож будьмо щедрими і великодушними, бо таким є наш Господь!

ЩЕДРЕ ДЕРЕВО

(ПРИТЧА)

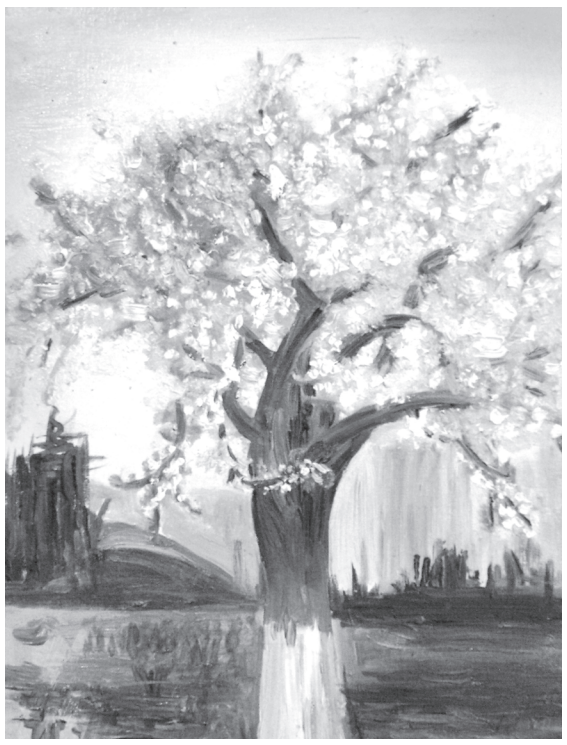

Жила в лісі дика яблуня. І любила вона маленького хлопчика. Він щодня прибігав до яблуні, збирав опале листя, плів з нього вінок, одягав його, як корону, і грався в лісового короля. Він вилазив на яблуню й гойдався на її гілках. А потім вони грали в хованки, і хлопчик, коли втомлювався, засипав у тіні її гілок. І яблуня була щаслива.

Але минав час, хлопчик підростав, і все частіше яблуня коротала дні на самоті. Одного разу прийшов хлопчик до яблуні. І вона сказала:

— Іди сюди, хлопчику, погойдатися на моїх гілках, поїж моїх яблук, пограйся зі мною, і нам буде добре!

— Я занадто дорослий, щоб лазити по деревах, — відповів він. — Мені хотілося б інших розваг. Але на це потрібні гроші, а хіба ти можеш мені дати їх?

— Я б рада, — зітхнула яблуня, — але у мене немає грошей, тільки листя і яблука. Візьми мої яблука і продай їх у місті, тоді в тебе будуть гроші.

І хлопчик заліз на яблуню, зірвав усі яблука і забрав їх з собою. І яблуня була щаслива.

Після цього він довго не приходив, і яблуня знову засумувала. А коли одного разу він прийшов, яблуня затремтіла від радості.

— Іди швидше сюди, хлопчику! — Вигукнула вона. — Погойдайся на моїх гілках, і нам буде добре!

— У мене дуже багато турбот, мені ніколи лазити по деревах, — відповів той. — Мені хотілося б мати сім'ю, дітей. Але для цього потрібен будинок, а у мене немає дому. Ти можеш дати мені дім?

— Я б рада, — зітхнула яблуня, — але у мене немає дому. Мій дім — ліс. Але зате в мене є гілки. Зрубай їх і збудуй собі дім. І ти будеш щасливий.

Хлопець зрубав гілки, забрав їх з собою і збудував собі хату. І яблуня була щаслива.

Після цього він довго-довго не приходив. А коли з'явився, яблуня ледве не оніміла від радості.

— Іди сюди, хлопчику, — прошепотіла вона, — пограйся зі мною.

— Я вже старий, мені сумно і не до ігор, — відповів він. — Я хотів би побудувати човен і поплисти на ньому далеко-далеко. Але хіба ти можеш мені дати човен?

— Спиляй мій стовбур і зроби собі човен, — сказала яблуня, — і ти зможеш поплисти на ньому далеко-далеко.

Тоді чоловік спиляв стовбур і зробив з нього човен. І поплив далеко-далеко. І яблуня була щаслива… Хоч у це нелегко повірити.

Минуло багато часу. І він знову прийшов до яблуні.

— Пробач, хлопчику, — зітхнула яблуня, — але я більше нічого не можу тобі дати. Немає у мене яблук.

— Нащо мені яблука? — Відповів. — У мене майже немає зубів.

— У мене не залишилося гілок, — сказала яблуня. — Ти не зможеш посидіти на них.

— Я занадто старий, щоб гойдатися на гілках.

— У мене немає стовбура, — сказала яблуня. — І тобі більше не буде по чому підніматися вгору.

— Я дуже втомився, щоб підніматися вгору.

— Пробач, — зітхнула яблуня, — мені б дуже хотілося дати тобі хоч що-небудь, але у мене нічого не залишилося. Я тепер тільки старий пень. Пробач.

— А мені тепер багато і не потрібно, — відповів чоловік. — Мені б тепер тільки тихе і спокійне місце, щоб посидіти і відпочити. Я дуже втомився.

— Ну що ж, — сказала яблуня, — старий пень для цього якраз і годиться. Іди сюди, хлопчику, сідай і відпочивай.

Так він і зробив. І яблуня була щаслива.

Істинне щастя — це коли щедро віддаєш себе на служіння Богові й людям.

Завдання

ВІДГАДАЙ, ХТО ВОНА?
ВСТАВ ПРОПУЩЕНІ СЛОВА.

Коли вона загляне в сад —
Наллється соком … ,
І різні яблука, й ренет
Солодкі стануть, наче … .
Коли огляне баштани —
Надмуться гордо … .
І запишається в хустках
Товста … на грядках.
Як помандрує по гаях
З чарівним пензлем у руках –
Все розмалює на путі,
Берези стануть … .
І ми її уклінно просим:
— Заходь у гості, щедра … !

ПОЕЗІЯ

МОЄ УПОВАННЯ

Моє упування — Всевишній,
Всесильний, Правдивий Господь,
Який пригортає все ближче,
Щоб бачив постійно Його!

Моє упування — це Скеля,
В пустелі Джерела води,
І Біблія — Господа вчення,
Її життєдайні рядки!

Моє упування — Порадник,
Захоплення — в Бозі Однім,
Бо в Нього — спасіння і правда,
Та спокій в дорозі земній.

Моє упування незмінне:
Належу я тільки Христу.
Моє упування — це вічність,
До неї з Ісусом дійду!

Петро Боско.

***

Від гріха і марноти
Відмовляться люди.
І Господня благодать
Запанує всюди.

В святих променях любові
Щезне лід невір'я.
Прийде Божа доброта
На кожне подвір'я.

Мир і радість принесе
У кожну родину, —
І Господь благословить
Нашу Україну!

Тож молімося усі,
Друзі дорогії,
Щоб здійснились золоті
Заповітні мрії

Щодо нашої землі,
Неньки України,
Щоб устала і вона
З страшної руїни,

В яку її завели
Безбожнії люди,
Щоб покаялись й вони
І скрізь, і усюди.

Щоб чинили правду всі
І Божую волю.
Хай пошле Святий Господь
Краю кращу долю!

Михайло Клекоць.

ДВІ ЛЕПТИ

Одного разу, навчаючи у храмі, Ісус сів навпроти скарбниці і спостерігав, як люди вкидали до неї мідяки, а заможні клали багато грошей.

Аж ось підійшла бідна вдова і поклала дві лепти — найдрібнішу монету.

Ісус покликав своїх учнів і сказав до них, що ця вдовиця поклала найбільше за всіх, тому що всі клали від «лишка свого, а вона поклала з убозтва свого». Вона віддала все, що мала — весь свій прожиток.

СТОРІНКАМИ БІБЛІЇ

НАГОРОДА ЗА ЩЕДРІСТЬ

Якось в Ізраїлі три роки не було дощу. Все пересохло: і земля, і ріки, і озера. Земля не давала врожаю. Пророк Ілля довго час був у пустелі біля потоку. Але і потік незабаром висох. І Бог послав Іллю в Сарепту сидонську до бідної вдови. У неї не залишилося нічого з їжі, крім пригорщі муки та трохи олії в горняті. Вона думала спекти собі з сином із цього калач, з'їсти його, а потім померти. Але Ілля попросив спочатку приготувати малого калача для нього, а потім піти і спекти собі, бо так сказав Господь: «Дзбанок муки не скінчиться, і не забракне в горняті олії аж до дня, як Господь дасть дощу».

Жінка зробила за його словом, поділившись з Іллею своїм останнім шматком хліба. І сталося чудо. Щодня в її дзбанку з'являлась мука, а в горняті — олія. Бог нагородив її за щедре серце.

ГОРА ПРЕОБРАЖЕННЯ

Де місце Преображення Твого?
Гора Фавор, а чи Гермон — не знаю.
На карті не шукаю я його —
У серці віднайти своїм бажаю.

Ісусе, в славі нам Своїй з'явись,
Як учням на отій горі високій,
Щоб мали Царство Боже не колись,
А вже тепер у вдячності глибокій.

Як учні впали біля ніг Твоїх,
Так я впаду до ніг святих, Ісусе,
Забуду про невпинний часу біг,
У тиші щиро серцем помолюся.

Так хочу, Боже, бачити Тебе
І доторкнутись шат Твоїх осяйних,
Полинути душею до небес,
В яких лунає ангельська осанна.

Піднятись від неправди, марноти,
Забути про образи та тривоги,
Твій бачить хрест і на Голгофу йти,
Туди, де сходяться земні дороги.

В смиренні йду на гору пресвяту.
Пробач, несу не лаври, тільки терня,
Покуту серця, щиру і просту,
Та віри ще мале гірчичне зерня.

Простиш і знімеш ношу із плечей,
Зодягнеш в білі сонцесяйні шати, —
І зникнуть біль і сльози із очей,
І буде знов душа моя співати.

О горо преображення мого...
Там, під хрестом, де впали краплі крові,
Торкнуся серцем образу Твого
Й засяю у Твоїй святій обнові.

МОЛИТВА

Не допусти, щоб заздрості іржа
Закралась в душу й руйнувала віру,
І щоб у серці причаїлась лжа
І зодяглася в істини порфіру.
Не дай байдужості застигнути в очах,
В душі сумління чисте є приспати,
І раптом загубити Божий страх
І серцем на чуже щось посягати.
Та сіллю, що звітріла, стать не дай,
Свічею, що у темряві зітліла,
Пташиною, яка летіла в рідний край,
Та опустила у польоті крила.
Не дай же стати колосом пустим,
Половою, яку вітри розвіють.
Дай у своєму серці пронести
Любов Твою і Віру, і Надію.

ПРИЙДУТЬ ЖНИВА

Біжать роки невпинно наші вдаль,
Ми їм услід: «Роки, не поспішайте,
Не кидайте на плечі срібну шаль,
Погожим днем потішитись нам дайте!»

Та не спинити їх шалений біг,
Вони неначе плин ріки гірської,
Через крутії перевали шлях проліг,
Життя людське не відає спокою.

Здається, вчора лиш цвіли сади
І літом усміхались жовті ниви,
Та осінь вже — пора збирать плоди
Які вони: чи добрі, чи правдиві?

Хай кожен в своє серце зазирне,
Що він ростив: кукіль, а чи пшеницю?
Чи добре він плекав, а чи марне,
Чим його нива буйно колоситься?

Чи хочемо того ми, а чи ні,
Нам доведеться перед Богом стати,
І щоб тоді у серця глибині
Нам про шляхи свої не жалкувати.

Тож дорожімо кожним своїм днем —
Для кожного прийдуть жнива Господні.
Які плоди у вічність принесем?
Подбаймо всі про це уже сьогодні.

Аби любов'ю повнились серця,
І на добро були вони багаті,
Щоб нам, бува, не втратити вінця
І в Царстві Божім вічно пробувати.

ЛЮБОВ І НЕНАВИСТЬ

Ненависть і Любов — ці дві могутні сили —
Постійно у великій боротьбі:
Любов — життя дає, дарує крила,
Ненависть — зло і смерть несе в собі.

Господь творив цей світ одвічною Любов'ю,
Її поклав основою всього,
Та хитрий змій ненавистю, злобою
Так прагне знищити творіння все Його.

Він сіє люту смерть і ворожнечу,
Зневіру чорну, паніку і страх.
Мертвіють душі, зяє порожнеча,
Байдужість сіра у людських очах.

Він хоче знищити ті паростки Любові,
Що проростають крізь ненависті асфальт.
Та піднімаються вони до сонця знову —
Життя ніколи смерті не здолать.

ПОЕЗІЯ

Лідія **ВУДВУД**

Ненависть і любов в смертельному двобої
На цій землі змагаються удвох.
Та зло безсиле перед вічною Любов'ю,
Вона ж — всесильна, бо Любов є Бог.

ПО КОМУ ПОДЗВІН?

По кому подзвін? Чи ти чуєш, друже,
Як він ранкову тишу розрива?
Десь гинуть душі. Чи тобі байдуже,
Що із чийогось серця проросте трава?

За правду стань. Адже душа — не камінь,
Який не вартий навіть і сльози.
Чи вітер перемін гряде над нами,
А чи вітри смертельної грози?

Щоб розбудити в нас живую віру,
І повернути нас до правди знов,
Віддать себе за ближнього в офіру,
Щоб світ побачив Божу в нас любов.

По всій землі той подзвін вже лунає,
Йдуть до завершення Господньої жнива...
Чи ж у серцях любов іще палає?
Чи віра Божа в нас іще жива?

КРОК НАЗУСТРІЧ
Телеканал "Нова Волинь"
субота - 18:30
понеділок - 08:00
Радіопрограма "Крок назустріч"
FM-радіо "Луцьк"107,3
неділя - 20:15
тел.: (099) 336 04 24, (097) 960 15 27, (0332) 78-80-82
e-mail:krokzustrich@gmail.com
www.vhve.com.ua

КРОСВОРД

По горизонталі:

1. *Історична книга Старого Заповіту.* ***3.*** *Воєначальник сирійського війська.* ***7.*** *Місто дитинства Ісуса.* ***8.*** *Місто в долині Йордану, зруйноване разом із Содомом і Гоморрою.* ***10.*** *Був з Павлом в темниці.* ***11.*** *Брат Йосипа.* ***14.*** *Річка Дамаску.* ***15.*** *Прагне до водних потоків.* ***17.*** *Юдейський цар, наступник Авійї.* ***20.*** *Син Йоктана, нащадок Сима.* ***21.*** *Старійшина Едому.* ***22.*** *Місто, збудоване Рехавамом.* ***24.*** *Місто, де Йонатан розбив загін филистимлян.* ***25.*** *Місто, де народився Єремія.*

По вертикалі:

1. *Одне з пахощів для кадіння.* ***2.*** *Євангеліст.* ***4.*** *Місто, куди Дух Божий переніс Пилипа.* ***5.*** *Святий у Колосах, якого вітав Павло.* ***6.*** *Знаряддя для метання каміння.* ***9.*** *Цар Шинеару в часи Авраама.* ***10.*** *Місто, де Ілля жив у вдови.* ***12.*** *Син Якова.* ***13.*** *Він мав найвродливіших дочок.* ***16.*** *Камінь на нагруднику первосвященика.* ***18.*** *Долина в землях филистимлян.* ***19.*** *Керівник області в Персії.* ***22.*** *Матір Самуїла.* ***23.*** *Основник Бет-Цуру (1Хр.2:45).*

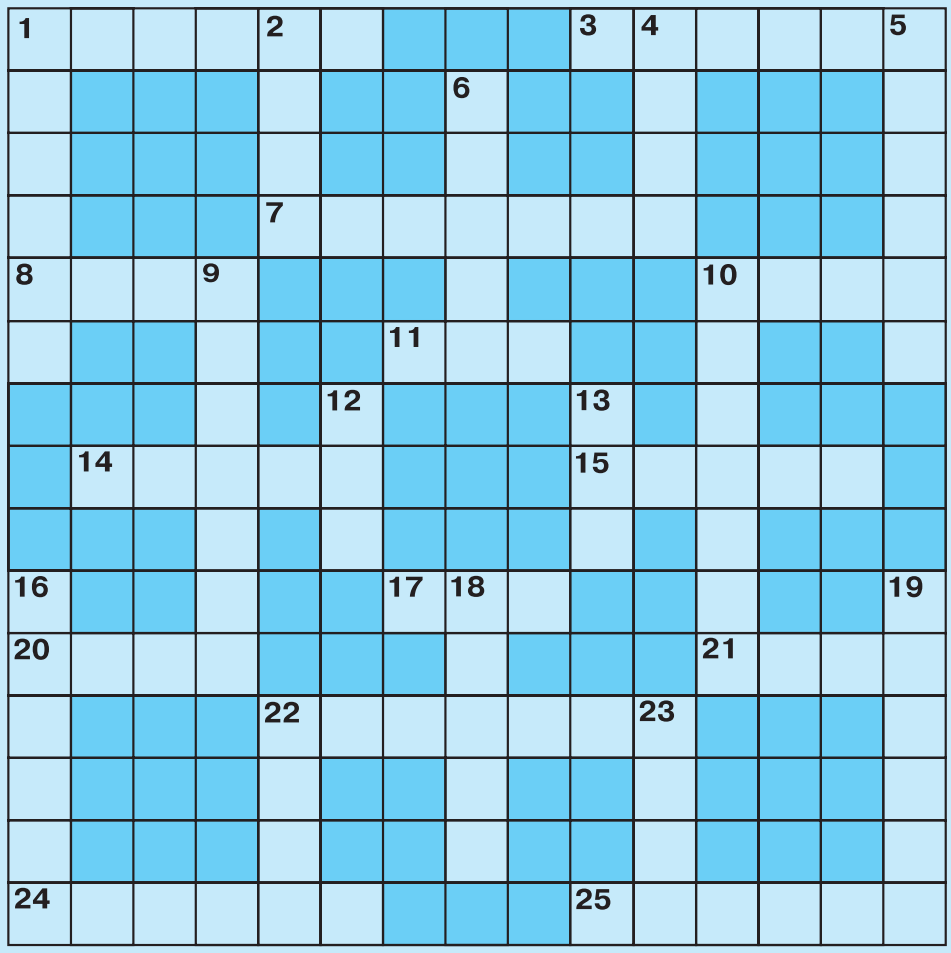

Відповіді на кросворд, розміщений у № 12 (грудень), 2014 р.

По вертикалі: ***1.****Іван.* ***2.****Числа.* ***3.****Шіфра.* ***5.****Авдон.* ***6.****Гомор.* ***9.****Радість.* ***10.****Седекія.* ***11.****Милість.* ***17.****Нахон.* ***18.****Зерах.* ***21.****Гаман.* ***22.****Керіт.* ***25.****Малх.*

По горизонталі: ***4.****Динарій.* ***7.****Авель.* ***8.****Арйох.* ***12.****Найот.* ***13.****Полин.* ***14.****Йоіл.* ***15.****Сарепта.* ***16.****Сіль.* ***19.****Аттай.* ***20.****Лепта.* ***23.****Голан.* ***24.****Неват.* ***26.****Саламін.*

Голос надії

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно

Пожертви на газету надсилайте: «Християнська місія «Голос надії» р/р № 26003055430080 в Приватбанку м. Луцька МФО №303440, код 13359754 або на адресу місії поштовим переказом з поміткою: «На газету»

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Засновники: *місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.*

Тираж: *10000 примірників*

Реєстраційний номер: *ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.*

Виходить щомісяця

Редактор:
Юрій ТРОЦЬ

Адреса: *вул. Вороніхіна, 14а м. Луцьк, Україна, 43020*
Телефон: *0332-78-80-82; 0332-25-44-06*
Факс: *0332-78-97-98*
E-mail: *golosnadiyi@gmail.com*
Skype: *golos_nadiyi*
www.voice.org.ua

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м.Тернопіль, тел.(0352)-52-27-37, http://a-print.com.ua
Замовлення №1425